

A Brief History of Bridge

Inhoud

A Brief History of Bridge	1
1. Het ontstaan van Contract Bridge	2
2. Popularisering van Bridge: Ely Culbertson en tijdgenoten	2
3. Robberbridge versus Duplicate Bridge (1)	3
3.1 Paren versus Viertallen	3
4. Internationale kampioenschappen	3
5. Bekende Nederlandse namen	4
6. Het beroemde spel van Bob Slavenburg	4
7. Geschiedenis van de organisatie en spelregels	5
7.1 Spelregels	5
7.2 Organisatie	6
8. Ballotage	6
9. Een woordje over de spelregels	6
10. Psychen	7
11. Geschiedenis van biedsystemen	8
11.1 Duplicate Bridge vs. Robberbridge (2)	8
11.2 Scorevormen Duplicate Bridge	8
11.3 History biedsystemen	9

1. Het ontstaan van Contract Bridge

Het huidige Contract Bridge, dat wil zeggen het spelen met een dummy, de huidige scoretabel en de verschillende kwetsbaarheden, is net 100 jaar oud.

De scoretabel (met slechts 2 kleine aanpassingen sindsdien) werd door **Harold S. Vanderbilt** in november 1925 op een vakantiecrui­se op de SS Finland aan een kaartge­zelschap geïntroduceerd. Een onbekend gebleven dame uit dit gezelschap stelde het kwetsbaarheidsbegrip voor en het spelen met een dummy werd uit het toen al bestaande Auctionbridge overgenomen.

Het gezelschap was meteen razend enthousiast en het nieuwe spel verspreidde zich razendsnel via de deelnemers naar vele societyclubs die de VS telden.

---

2. Popularisering van Bridge: Ely Culbertson en tijdgenoten

Voor de popularisering van Bridge moeten we de Amerikaan **Ely Culbertson** dankbaar zijn; hij maakte bridge als geen ander populair.

Hij ontwikkelde een systeem dat door sommigen nog steeds wordt gespeeld en zijn Blue Book (1930) en later zijn Red Book en Gold Book werden bestsellers waarvan er wereldwijd miljoenen exemplaren werden verkocht. Zijn extravagantie was zijn handelsmerk. Hij kocht zijn stropdassen in Rome en rookte voor zeven dollar per dag zijn eigen merk sigaret. Als hem telefonisch werd gevraagd: ‘Hoeveel is vijf down gedoubleerd kwetsbaar?’ antwoordde hij met: ‘Ogenblikje, ik verbind u met de afdeling downslagen.’ Hij nam dan even later opnieuw op en gaf het antwoord.

Met zijn vrouw **Josephine** richtte hij het bridgeblad “Bridgeworld” op, welk blad nog steeds bestaat. Hij had zijn eigen biedsysteem, naar zichzelf vernoemd, gebaseerd op honneurtrekken. Hoofdkenmerk van zijn systeem waren de vele biedingen die ingeruimd waren voor sterke handen.

Charles Gören vertaalde de als moeilijk bekend staande honneurtrekkenmethode naar de Milton-Work-Count (A=4, H=3, V=2, B=1, zoals jullie dat ook kennen) en zo ontstond het Görensysteem. Gören en Culbertson verschillen inhoudelijk nauwelijks van elkaar en ook de Nederlandse variant “Goudsmit”, gespeeld door de **gebroeders Goudsmit**, is tamelijk analoog.

Tegenhanger in het begin was theoreticus **Howard Schenken**, die meer de nadruk legde op verdeling en het winnen van biedruimte met sterke handen, en het kapen van biedruimte met zwakke handen — inzichten die we nog steeds ondersteunen.

Saillant detail: Harold S. Vanderbilt was van de school Schenken. De zwakke twee en de kunstmatige 1♣ stammen ook af van Schenken.

---

3. Robberbridge versus Duplicate Bridge (1)

Destijds, d.w.z. voor WOII, werd er eigenlijk alleen gerobberd. In robberbridge gaat het er primair om je sterke handen goed te bieden. Voor robben is Culbertson dus een goed systeem. Robben is echter geen duplicate bridge; de spelresultaten worden niet vergeleken met die van anderen.

Na de oorlog werd de scorevorm "Paren" populairder dan robben. In paren staat elk spel op zichzelf. Elk spel is in de uitslag evenveel waard en het scoreresultaat wordt uitgedrukt in een percentage ten opzichte van andere spelers. De tegenpartij uit de bieding houden wordt dan een doel op zichzelf. Bijgevolg werd er in paren veel agressiever geboden dan in robberbridge.

3.1 Paren versus Viertallen

In paren zijn je werkelijke tegenstanders niet de paren bij jou aan tafel, maar alle andere paren die in dezelfde richting als jij spelen, want daarmee wordt je vergeleken. Dat maakt paren vaak onvoorspelbaar en geeft soms het gevoel bestolen te zijn als er een slecht resultaat uit de bus komt.

Het zuivere, echte bridge is toch viertallen. Viertallen bestaat uit een team van 2 paren, waarvan op de ene tafel een paar de NZ-kaarten hanteert, het andere paar op de andere tafel de OW-kaarten. Het contract naar je toe trekken wordt nog belangrijker omdat je maar met 1 ander paar wordt vergeleken (het nevenpaar van het andere viertal) en bijgevolg wordt er in viertallen nog agressiever geboden.

---

4. Internationale kampioenschappen

De Bermuda Bowl was oorspronkelijk de beker voor de strijd tussen de VS en Europa, maar is gaandeweg uitgegroeid tot het wereldkampioenschap viertallen. Het wereldkampioenschap viertallen voor mannen heet de Bermuda Bowl, het wereldkampioenschap viertallen voor vrouwen de Venice Cup.

In 1993 won een Nederlands team de Bermuda Bowl. Het team bestond uit Enri Leufkens, Berry Westra, Bauke Muller, Wubbo de Boer, Jan Westerhof en Piet Jansen.

In 2013 herhaalde een ander Nederlands mannenteam dit kunststukje. Dat team bestond uit Sjoert Brink-Bas Drijver, Bauke Muller-Simon De Wijs, Ricoo Van Prooijen-Louk Verhees. Dezelfde spelers wonnen in 2012 tijdens het 51e EK te Dublin de zilveren medaille.

De Nederlandse vrouwen hebben ook altijd op hoog niveau meegedraaid. In 1989 wonnen Arnolds-Vriend, Van der Pas-Schippers en Bakker-Gielkens zilver bij zowel het

EK als WK bij de Venice Cup. De Nederlandse vrouwen wonnen in 2000 en in 2025 goud (laatste team bestond uit Merel Bruijnsteen, Doris van Delft, Judith Duursma, Magdaléna Tichá, Martine Verbeek en Wietske van Zwol). In 2003, 2005, 2011 en 2013 was er brons.

Marijke van der Pas en Elly Schippers wonnen de Europese parentitel in 1980, een prestatie die Bep Vriend en Carla Arnolds in 1993 evenaarden. In 1994 werden Arnolds-Vriend in die discipline wereldkampioen.

5. Bekende Nederlandse namen

Bekende Nederlandse namen uit het verleden voor WOII waren de **gebroeders Goudsmit** (die speelden het systeem Goudsmit), Heldring (organisator en auteur van het beroemde boek “rustig en onrustig bridge”, en na WOII **Bob Slavenburg** en **Hans Kreijns**, bridgejournalist **Herman Filarski** (popularisator van het ACOL-systeem in Nederland) en **André Boekhorst** (bridgejournalist en bestuurder). In de voetsporen van Filarski schreven **Cees Sint** en **Ton Schipperheyn** de eerste door de NBB geadopteerde leermethode “Van Start tot Finish” die gebaseerd was op ACOL (ca.1980). Deze was te volgen via een AVRO-cursus (ca.1982) wat de NBB vele nieuwe leden opleverde.

In 1966 werden Bob Slavenburg en Hans Kreijns wereldkampioen paren.

6. Het beroemde spel van Bob Slavenburg

Bob Slavenburg liet aan de bridgetafel zijn fantasie de vrije loop en van hem is het volgende spel wereldberoemd geworden.

Noord Geveer OW kwetsbaar	♠ 8642 ♥ 9643 ♦ 852 ♣ H7	
♠ AHV7 ♥ HB ♦ HB3 ♣ 10982		♠ B109 ♥ AV1082 ♦ AV1064 ♣ -
	♠ 53 ♥ 75 ♦ 97 ♣ AVB6543	

Het spel kwam voor in een internationaal viertallentoernooi waarbij Nederland aantrad tegen Frankrijk. Noord begon met passen, Oost opende 1♥ en Bob Slavenburg op de zuidplaats kwam met 1♠ op de proppen. Slavenburg was duidelijk op oorlogspad en

wilde met deze psych de biedmachine van de tegenpartij ontregelen. Hij wist toen nog niet dat de Nederlanders in de gesloten kamer geëindigd waren in 6♠ +1 maar dat leek een slecht contract omdat 7♠, 7♥ en 7♦ voor het neerleggen zijn. Omdat de Fransen bijzonder sterke bidders waren mocht worden aangenomen dat Nederland op dit spel 13 IMP ging verliezen.

Voorlopig was het echter niet zover. West doubleerde 1♠, Noord en oost pasten, en Slavenburg liep als Zuid weg naar 2♣. Dat contract werd door West al even hard gedoubleerd, maar helaas toonde Noord dat hij nog niet zo erg gewend was aan Slavenburgs capriolen en liep terug naar 2♠. Zowel Oost als West wisten niet hoe hard ze dit contract moesten doubleren en Bob Slavenburg liet het er maar bij. Het resultaat berekenen is een peulenschil, want wanneer OW normaal tegenspelen krijgen NZ geen slag. Gedoubleerd 8 down was toen -1500, tegen de +1460 op de andere tafel geen ramp.

Maar zie wat er gebeurde: West kwam uit met ♠A, en incasseerde ook ♠H en ♠V, en zag tot zijn stomme verbazing bij partner ♠910B vallen. Na lang denken besloot hij dat hij niet onder zijn rode Heren uit wilde spelen en speelde ♣10 na. Als door een gifslang gebeten veerde Slavenburg op. Hij nam ♣H op tafel, trok met ♠8 het laatste troefje en incasseerde nog 6 ♣-slagen. 2♠ gedoubleerd gemaakt (+470), je kunt je ogen er niet droog bij houden. Nederland scoorde een waanzinnige winst op dit spel.

---

7. Geschiedenis van de organisatie en spelregels

7.1 Spelregels

Overal ter wereld was snel (1925–1930) het algehele gevoel dat Bridge een kaartspel was dat zich ver verhief boven klaverjassen, hartenjagen of blackjack. Men vond dan ook dat het spel overal hetzelfde gespeeld moest worden. Daartoe werden overal organisaties opgericht en gezocht werd naar goede spelregels.

In november 1930 is de NBB opgericht. Anthony Lucardie als organisator en George Borèl als wedstrijdleider organiseerden de eerste toernooien. Geen sinicure – er waren geen computers, schema's moesten worden gemaakt, organisatie bedacht.

De NBB adopteerde in 1932 de Portlandclub-bridgespelregels. Voor de geschiedenis van de bridgespelregels verwijs ik naar mijn website <https://www.keesboek.com>. Wie 'eigenaar' van de bridgespelregels was is een lange strijd geweest tussen de Whist Club (New York), de Portland Club (Londen), en La commission Francaise du Bridge (Parijs), maar het beheer ervan werd in 1963 overgedragen aan de Law Committee (LC) van de WBF en die beheren de spelregels nog steeds. De Nederlander Ton Kooijman is al tientallen jaren (en nog steeds) de voorzitter van de LC. Maar pas vanaf 1963 wordt duplicate Bridge wereldwijd volgens dezelfde regels gespeeld.

7.2 Organisatie

In elk land ontstond een nationale bond. De nationale bonden verenigden zich in Europees verband en heette na WOII de EBL (Europese Bridge Liga, voor WOII heette die IBL). Op andere continenten had je dezelfde ontwikkeling. Dat resulteerde in de oprichting van de WBF (World Bridge Federation) in 1948. Ook in 1948 werden de bridgespelregels aangepast aan duplicate (vergelijkend) bridge. Het spel wat we nu spelen heet dan ook Duplicate Contract Bridge.

Voor het in stand houden en het verder bijeenbrengen van alle nationale bonden en continentale liga's heeft Jimmy Ortiz-Patiño als voorzitter van de WBF vanaf 1976 veel gedaan. Hij heeft van de WBF een professionele organisatie gemaakt, wat erin resulteerde dat de nationale bonden op hun beurt dat model volgden. Bridgebonden liepen voor in de professionele organisatie van hun sport in vergelijking met andere sportbonden. Nu lijkt dat wellicht niet meer zo, maar dat komt door corona en de wet van de remmende voorsprong.

---

8. Ballotage

Na WOII wilden velen niet aan één bridgetafel zitten met collaborateurs. Daarom ontstonden ballotagecommissies om deze uit de club te weren. Later werden deze ballotagecommissies ook gebruikt om valsspelers en criminelen buiten de deur te houden. En in een enkel geval om beginnende spelers buiten de deur te houden. Tegenwoordig is het ballotage mechanisme bij de meeste clubs afgeschaft.

---

9. Een woordje over de spelregels

De bridgespelregels zijn gericht op het vergelijkbaar krijgen van het spelresultaat na een onregelmatigheid. Laat iemand een kaart vallen, biedt hij/zij onvoldoende of speelt hij/zij voor de beurt, dan noemen we dat een onregelmatigheid. Je roept dan de WedstrijdLeider (**WL**) en die neemt maatregelen (volgens een vast patroon zoals beschreven in het spelregelboekje) zodanig dat het effect van de ontstane Ongeoorloofde Informatie (**OI**) wordt weggenomen. En dat is geen straf, maar een rechtzetting en dat is in belang van de wedstrijd omdat elk spelresultaat invloed heeft op alle andere scores.

De handhaver van de bridgespelregels is dus de WL. In Bridge is de WL passief, hij komt pas als je hem roept. In clubwedstrijden speelt de arbiter vaak zelf mee, maar in serieuze wedstrijden mag de WL uiteraard niet meespelen.

De spelregels verplichten je ook tot fatsoen en normaal sociaal gedrag. Het luidkeels "Arbiter!" roepen kan je daarom beter vervangen door te zeggen: "Dit lijkt me een

onregelmatigheid. Laten we de arbiter er even bij halen” waarna je opstaat om de arbiter te zoeken, naar hem toe te lopen en te vragen om zijn aanwezigheid bij jou aan tafel.

Er is aan de andere kant wel een reden voor het meteen verzoeken om de arbiter, omdat nadat om de arbiter verzocht is, geen van partijen nog mag verder bieden of spelen. Stel je dus niet meteen vast dat er volgens jou sprake is van een onregelmatigheid, dan zou de tegenpartij door kunnen gaan met bieden/spelen wat complicaties in het spel brengt. Meteen luidkeels de arbiter roepen maakt wel duidelijk dat het bieden/spelen gestopt moet worden. Dus is meteen luidkeels roepen niet helemaal een ongegronde houding. Maar onthoudt, het is de toon die de muziek maakt.

Bridge is gevoelig voor vals spel. De gedane biedingen en de gespeelde kaarten zijn op zich legale informatie, maar de manier waarop biedingen en kaarten gespeeld worden gespeeld mogen geen informatie overdragen. Ook opmerkingen, lichaamstaal, denkpauzes of verwijzingen anderzijds mogen geen informatie dragen. Mocht het zo zijn dat je door een opmerking of denkpauze wel extra informatie verkrijgt, dan verbieden de spelregels dat je op enigerlei wijze gebruik maakt van deze OI.

Het aan je tegenstander volledig bekend maken van je systeemafspraken is daarom een essentieel onderdeel van het bridgespel. Want hoe kunnen je tegenstanders anders beoordelen of de door jou bereikte contracten legaal tot stand zijn gekomen of dat ze bereikt zijn via ongeoorloofde informatie? Je moet je systeem dus tot in detail bekendmaken. Het bekendmaken van je systeem doe je via pre-alert, systeemkaart, alerteren en het beantwoorden van vragen door tegenstander over je systeem.

Samenvattend, je systeemafspraken zèlf zijn tot op het laatste detail openbaar (en als je ergens geen afspraak over hebt kun je dat gewoon zeggen: “Hierover hebben we geen afspraak”), maar je hoeft niet te vertellen welke conclusies jij daar uit trekt, oftewel je hoeft je hand niet te vertellen.

Je bent niet verplicht je aan je systeem te houden. Dat kan ook niet anders. Beginnende bridgers houden zich door vergeten en gebrek aan kennis vaak automatisch niet aan hun systeem, en dus zou de eis je wel aan je systeem te houden vast te leggen in de spelregels een lawine van arbitrages per sessie veroorzaken. En het kan ook dat je systeem niet voorziet in de situatie waarin je je bevindt, zodat je moet improviseren.

---

10. Psychen

Maar je mag ook doelbewust afwijken. Dat heet **psychen**. Je biedt bijvoorbeeld een kleur die je niet bezit, zoals in Bob Slavenburg’s beroemde spel. Dat is legaal zolang je partner net zo verrast wordt als je tegenstander. Voorvechtster van psychen was Dorothy Rice Sims die in psychen een belangrijk wapen zag. Nu was dat wel in de tijd van het robben, en dan krijg je circa elke 30 minuten een andere partner.

Het behoeft evenwel geen betoog dat bij regelmatig psychen in een vast partnership de partner **niet** net zo verrast is als tegenstander. Psychen in een vast partnership heeft daarom een negatief imago, krijgt al snel het karakter van een afspraak, waardoor je snel te boek staat als valsspeler. In vaste partnerships zal je daarom psychen niet tegenkomen.

Regel: psychen is legaal zolang partner net zo verrast wordt als tegenstander.

---

11. Geschiedenis van biedsystemen

11.1 Duplicate Bridge vs. Robberbridge (2)

Robberbridge is geen duplicate bridge, een spelresultaat in robberbridge wordt niet vergeleken met andere paren. Ook als je in de huiselijke kring speelt, zolang je spelresultaat niet wordt vergeleken met die van anderen speel je geen duplicate contractbridge.

Duplicate bridge vereist wezenlijk andere spelregels dan robberbridge. In robberbridge kan je een verzaking rustig bestraffen met een dubbeltje in de pot, maar in duplicate bridge moeten de spelregels er primair voor zorgen dat het spelresultaat vergelijkbaar wordt in het belang van de wedstrijd.

Voor de huiselijke kring bestaat er de scorevorm “instant bridge”. Je wordt dan vergeleken met een fictief veld, de scorestaat wordt dan meegeleverd met het spel.

11.2 Scorevormen Duplicate Bridge

Als je wel spelresultaten vergelijkt kan je de score uitdrukken in scorepunten, IMP en MP.

Scorepunten. In het prille begin was dit de manier waarop geteld werd in viertallenwedstrijden.

IMP (International Match Point). De scoreverschillen worden opgedeeld in gebieden. Bijvoorbeeld een scoreverschil van 10 scorepunten is 0 Imp, 20-40 = 1 IMP, 50-80 = 2 IMP etc. **Viertallenwedstrijden**, **cross-IMP's** en **Butler** worden in IMP's berekend. Hoe groter het scoreverschil, hoe meer IMP punten je krijgt of verliest. Een soort gele trui als je vergelijkt met wielrennen.

MP (Match Points). Hierbij gaat het erom het beter te doen als de concurrentie. Hoeveel beter doet er niet toe, het gaat om je plek in het veld. Dit is de **parentelling**. Uiteindelijk kan je ieders resultaat in een percentage uitdrukken. In wielrennen: de groene trui.

De scorevorm bepaalt voor een deel wat de beste keuze voor het biedsysteem is. Dit is evenwel niet relevant voor jullie.

11.3 History biedsystemen

We moeten onderscheid maken tussen een biedsysteem en een losse conventie. Conventies zoals Stayman en Jacoby kunnen in de regel in elk biedsysteem worden ingepast. Biedsystemen onderling verschillen vooral in de mate waarin ze met biedruimte willen omgaan.

Zoals eerder gezegd, het Culbertson/Gören/Goudsmit-systeem past heel goed bij robbelen. Grote spellen kan je met die systemen vaak goed uitbieden, maar in het concurrerende bieden schieten deze systemen vaak tekort. Omdat de spelvorm robbelen nagenoeg verdwenen is, en het in paren/viertallen primair het gaat om het beter te doen dan de concurrentie zijn deze biedsystemen vrijwel uitgestorven.

In 1934 ontstond in de Londense Acol-street het ACOL-systeem. Hoekstenen van dat systeem waren voorrang geven aan de hoge kleuren (een vierkaart hoog ging voor een 5-kaart laag), “Elke vierkaart is biedbaar”, “Bied wat je denkt te kunnen maken” (de limietbiedingen), en de preëemptieve biedingen. De openingsstructuur van het oud-ACOL lijkt in niets meer op met wat we tegenwoordig spelen, maar de andere kenmerkende principes bestaan nog steeds.

Het inzicht wat Schenken/Vanderbilt al hadden, nl. dat je met sterke spellen zoveel mogelijk biedruimte moest winnen om kracht en verdeling zo precies mogelijk over te kunnen brengen, en met zwakke distributionele spellen juist zoveel mogelijk biedruimte moest kapen om de tegenpartij zoveel mogelijk te hinderen, was nagenoeg afwezig in de Culbertson-systemen. Je kunt eigenlijk wel zeggen dat een biedsysteem gevormd wordt door hoe je met biedruimte om wilt gaan en hoe je met de hoge kleuren omgaat.

In Precisie, Blauwe Klaver, Crazy-diamond en in mindere mate ook Weens wordt met de sterke spellen biedruimte gespaard, in de genoemde eerste 3 door met 1♣ met sterke spellen te openen. Jullie leren dat je supersterke spellen met 2♣ moet openen, maar dan ben je al een heel biedniveau aan biedruimte kwijt en dan heb je alleen nog maar verteld dat je sterk bent. Dit is een nadeel(tje), maar in de meest gespeelde vorm (Paren) steekt dit nadeel hooguit 1 op de 24 spellen de kop op.

Als voorbeeld van een kunstmatig systeem noem ik het **crazy-diamond**-systeem. Daarin toont 1♣ een 17+ hand, niet evenwichtig (want anders wordt 1SA of 2SA geopend).

In Crazy Diamond is 1♥/1♠ opening is vanaf een 4-kaart, maar wel naar boven begrensd tot 16 punten zodat partner vaak meteen weet of er een manche in kan zitten. Dit geldt voor alle sterke 1Kl-openingen: als er iets anders wordt geopend dan 1Kl is openaar meteen begrensd naar boven. Dit geeft partner een beter overzicht over de biedsituatie.

Alle handen met wat punten zonder 4-kaart hoog open je met 1♦, waarmee 1♦ een vergaarbak van alles en nog wat werd, vandaar de naam.

Ook in **precisie** toont 1♣ 17+ maar daar zegt 1♣ alleen dat. Als het andere is max. 16. Je kan dan op twee-niveau (als de tegenpartij zijn mond houdt) al controles bieden en azenvragen. Met 1♣ win je de daarvoor benodigde biedruimte.

Maar het meeste biedruimte wint “Pas”. Dat systeem heet de **Poolse pas**. Daar was verzonnen dat als je in eerste of tweede hand zat, én als je een opening had, je moest passen, terwijl zonder openingskracht je juist moest bieden. In de derde of vierde hand moest je natuurlijk bieden als partner gepast had.

Van dit systeem **Poolse pas** een anekdote. NZ speelden de Poolse pas. OW hadden afgesproken altijd het systeem van de tegenpartij te spelen, dus ook Poolse pas. Het bieden begon. Noord had een 18-punter, dus die paste, daarmee een opening aangevend. Oost had een 19-punter, maar zat in 2^e hand dus die paste ook, ook een opening aangevend. Zuid zat nu als 3^e hand, zou eigenlijk moeten bieden, maar omdat Oost met zijn pas ook een opening had getoond was voor OW het bieden dus forcing, zo redeneerde Zuid. Hij had geen bijzondere verdeling en hij paste dus ook. West zat tegen een vlakke nul-punter aan te kijken en dacht dat NZ eerder iets zou kunnen maken dan OW en deed er dus ook het zwijgen toe. Wat achteraf grote commotie opleverde: “Een rondpas?? Maar Noord heeft 18 punten en Oost 19! Dat kan niet!”.

De Poolse pas is tegenwoordig bij wet verboden. De reden? In een bridgeveld spelen rijp en groen door elkaar en als Poolse passers tegen een beginnend paar spelen geeft dat alleen maar onderlinge wrevel. Echter, het winnen van biedruimte met sterke spellen is op zich een goed principe, maar faalt vaak in distributionele spellen.

Het hedendaagse bieden rekent snel af met dergelijke kunstmatige systemen. Er wordt op verdeling snel hoog tegengeboden waardoor de openingspartij hun beste fit vaak niet meer op het juiste niveau kunnen vinden. In het westen hebben we daarom massaal de kunstmatige systemen verlaten, maar in China, waar bridge razend populair is, speelt “iedereen” nog steeds precisie.

Het systeem wat jullie leren lijkt op “Standard American” (VS) en “Le Pique Majeure” (Frankrijk). Die systemen zijn robuust genoeg alle concurrentie af te slaan.